

Arrest

nr. 87 738 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 26 februari 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 februari 2008.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 25 november 2008 om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 23 870 van 26 februari 2009 wordt dit beroep verworpen.

Op 31 december 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 26 september 2011 om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 72 811 van 6 januari 2012 wordt dit beroep verworpen.

Op 27 februari 2012 wordt aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A.J. (...)

geboren te Salang , op (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 06/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt om ontslaan te worden van het betalen van rolrechten en om haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat niet op haar verzoek kan worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting”, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“4.1.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker kennelijk onzorgvuldig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.

De verzoekende partij heeft ernstige redenen om de vernietiging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3.

De verzoeker is wees. Hij heeft op zeer jonge leeftijd zijn beide ouders verloren.

In België heeft hij een vader-ouder relatie met dhr. A.W. (...).

Verzoekers adoptievader en de verzoeker hebben een adoptieprocedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde.

De Rechtbank zal de zaak in mei 2012 behandelen.

4.4.

De verzoeker geniet op grond van artikel 8 E.V.R.M. van het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Door hem te verplichten naar Afghanistan terug te gaan, waar hij geen ouders meer heeft, wordt dit recht in hoofde van de verzoeker geschonden.

De verzoeker beschouwt dhr. A.W. (...) als zijn vader die hij nooit gehad heeft, gezien zijn eigen vader op zeer jonge leeftijd gestorven is.

Dhr. A.W. (...) beschouwt de verzoeker als zijn eigen zoon, die hij nooit gehad heeft.

4.5.

De verzoeker meent dat hij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren.

Artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt meer bepaald dat een feitelijke duurzame en daadwerkelijke band, een aanhoudend en werkelijk samenleven tussen beide partners moet aangetoond worden (zie Commissie EGGS tegen Zwitserland, 14 juli 1977, nr. 7.289/75, D&R, 9, 57, en Commissie X. tegen D.B.R., 2 mei 1978, nr. 7.770/77, D&R, 14, 175)

De inmenging mag niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid invoert ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de verplichting om naar Afghanistan terug te keren, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid invoert.

a)

- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoeker, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofde van de verzoeker geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

b)

- Anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoeker voor onbepaalde duur van zijn adoptievader gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij zijn vader kan zijn.

Bovendien kan de vader dhr. A.W. (...), tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Afghanistan omwille van problemen van onveiligheid in Afghanistan.

Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privé-sfeer, met name de verplichting naar Afghanistan terug te gaan, geenszins pertinent.

Deze verplichting is immers niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het invoeren artikel 8 E.V.R.M. primeert boven elke bestuurlijke beslissing.

4.6.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;

- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheids-verplichting;

- artikel 8 EVRM.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat door verzoeker in zijn enig middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch enige pertinentie zou toekennen aan de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26.09.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen,
- verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25.10.2011,
- de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 72.811 dd. 06.01.2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

“Uit wat voorafgaat, blijkt dat de asielprocedure beëindigd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster niet in het bezit was en is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekster deze vaststellingen geenszins betwist. Aldus heeft de verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingen wel zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geen uitspraak over een recht op verblijf of een recht op de erkenning van een bijzonder statuut. De bestreden beslissing heeft zoals voormeld geen uitstaans met de situatie in Tsjetsjenië waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift. (R.v.V. nr. 78.974 van 11.04.2012)

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu voert verzoeker de vermeende schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het feit dat hij reeds op jonge leeftijd zijn beide ouders zou hebben verloren, doch in België een vader-kind-relatie zou hebben met een Belgische onderdaan. Er zou tevens een adoptieprocedure hangende zijn.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing is geschonden op voldoende precieze wijze dient aan te tonen, opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

“4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011) Het loutere feit dat verzoeker beweert dat hij de betrokken man van Belgische nationaliteit als een vader beschouwd, kan uiteraard niet volstaan opdat op voldoende precieze wijze het bestaan van een beschermenswaardig privéleven zou komen vast te staan. Bovendien werd reeds geoordeeld dat “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be). Verzoeker laat na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan de hand van concrete elementen aan te tonen.

Terwijl verzoeker evenmin stukken voorlegt, waaruit blijkt dat inderdaad een adoptieprocedure hangende zou zijn voor de Rechtbank te Dendermonde.

De verwerende partij wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, T VR. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn beweerde aangenomen vader wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

In zoverre verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing de verplichting inhoudt om terug te keren naar Afghanistan, laat de verwerende partij nog gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

Immers dient te worden vastgesteld dat er door de bevoegde asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na gedegen onderzoek terecht werd geoordeeld dat verzoeker dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl verzoeker geen schending aantoonde van een hogere rechtsnorm.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

De loutere verwijzing naar de juridisch toepasselijke bepalingen en de feitelijke gronden van de bestreden beslissing volstaan in casu om deze ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids-beginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bijlage 13quinquies wordt afgeleverd, daar zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011 op 6 januari 2012 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 72 811. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts dat deze werd uitgereikt omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing in het Rijk verbleef zonder in het bezit te zijn van een paspoort met een geldig visum. Zij toont niet aan dat er een incorrecte toepassing zou gemaakt zijn van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze vaststellingen volstaan om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In casu wordt niets anders vastgesteld dan de situatie bedoeld in artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

Waar de verzoekende partij stelt dat een adoptieprocedure lopende is bij de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat A.W. op 8 augustus 2011 een verzoek tot adoptie gericht heeft tot de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. De verzoekende partij stelt zelf in haar verzoekschrift dat de rechtbank de zaak in mei 2012 zal behandelen, zodat de zaak al behandeld zou moeten zijn. Het administratief dossier bevat hieromtrent echter geen gegevens, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook toont zij niet in concreto aan dat haar persoonlijke aanwezigheid tijdens de adoptieprocedure vereist is. Bovendien heeft zij een raadsman die haar belangen in de rechtszaak kan behartigen. Niets belet de verzoekende partij om via de geëigende procedure een verblijfsrecht aan te vragen en terug te keren naar België wanneer zij in het bezit is van de vereiste documenten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die zij heeft met de heer A.W., die op 8 augustus 2011 een verzoek tot adoptie van de verzoekende partij heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij A.W. inwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vroeg de verzoekende partij reeds tweemaal asiel aan in België, wat haar telkenmale geweigerd werd, waarop de verwerende partij haar een bijlage 13quinquies afleverde. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij wees is, dat zij een "*vader-ouder relatie met dhr. A.W.*" heeft, die zij als haar vader beschouwt en voor wie zij als een dochter is, dat een adoptieprocedure werd opgestart en dat A.W. haar onmogelijk kan volgen naar Afghanistan omwille van problemen met de veiligheid aldaar. Zij beperkt zich verder tot een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 EVRM. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoekende partij meerderjarig is en dat zij nalaat concrete gegevens aan te brengen waarmee zij het bestaan aantoonst van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan gewone affectieve banden. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België ingeval haar adoptieprocedure slaagt en mits het naleven van de wettelijke bepalingen terzake. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar adoptie-procedure en voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er op dat dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN